

Mellom bakkar og berg...

(NORDMANNEN)

IVAR AASEN

(Tekst: Ivar Aasen)

Millom bakkar og berg ut med havet
heve nordmannen fenget sin heim,
der han sjølv heve tufterna gravet
og sett sjølv sine hus uppå deim.

Han såg ut på dei steinutte strender
det var ingen, som der hadde bygt.
«Lat oss rydja og bygja oss grender,
og so eiga me rudningen trygt».

Han såg ut på det bårutte havet;
der var ruskutt å leggja ut på;
men der leikade fisk ned i kavet,
og den leiken den vilde han sjå.

Fram på vetteren stundom han tenkte:
Giv eg var i eit varmare land!

Men når vårsol i bakkarne blenkte,
fekk han hug til si heimlege strand.

Og når liderna grønka som hagar,
når det laver av blomar på strå,
og når næter er ljosa som dagar,
kann han ingenstad vænare sjå.

«Millom bakkar og berg» har tre vers til (se under), som dessverre som regel blir «glemt». Disse versene hører til den versjonen Aasen skrev til nasjonaldagen i 1867, og kanskje er det på tide å ta dem frem i gjen nå.

Sud om havet han stundom laut skrida,
der var rikdom på benkjer og bord.
Men kringum såg han trældomen kvida,
og so vende han atter mot nord.

Lat no andre om storleiken kivast
lat deim bragla med rikdom og høgd
Millom kaksar eg litet kann trivast
Millom jamningar helst er eg nøgd

Lat deim hava den æra dei kunna
og sin rikdom og styrkje dertil
når då berre dei meg villa unna
og få rå om min arv som eg vil.